

Ve dnech 6. a 7. března se v pražském stodůleckém Mlejně konala, za pečlivé režie a dramaturgie Marušky Navrátilové, již po jedenadvacáté předkola pražské Porty. Zúčastnilo se 10 a 13 soutěžících, tedy zhruba polovina soutěžících z nejsilnějších ročníků z let devadesátých minulého století. A nebylo to vůbec na škodu – už po několikáté jsme byli ušetřeni „trestných poslechů“. Kdo my – porota: Miloš Keller, Petr Křivohlávek (Lochness), Martina Nová (exSpurná), Milan Krbec (Zelenáči) a Daniel Király (vítěz talentu Countryradia v r. 2012). O zvuk se staral Pája Jindrák, moderoval Petr Bohuslav.

První večer začínaly **ŠEGINY** a předvedly vcelku bezchybný pop-folk, korunovaný třetí skladbou v latinskoamerickém stylu.

ALEŠ PTÁČEK předvedl

velmi nepřírozené frázování a násilné natahování textů do nepříliš výrazných melodií. Duo

TMEL

se orientovalo trochu do jazzu, trochu do renesance a výsledek byl spíše rozpačitý, umocněný tím, že neměli vlastní repertoár. Zpěvačka mi přišla jako Edita Štaubertová, než nazpívala své slavné

Zlaté střevíčky

. Následující

EXCELLENCE

nabídla plnokrevný folk-rock s dobrou kytarou i perkusemi, zpěvák se trochu shlédli v kolegovi Kodymovi z jiného žánru, ale nevadilo to.

PAVEL KOHN

patří mezi zřejmě začínající interprety a tak potřebuje zejména praxi. Zárodky vtipných textů by měl, a pokud dokáže i vážné téma zpracovat s nadhledem (což se mu u skladby

Masakr

ne zcela povedlo) a procvičí hru na kytaru, bude postupovat s přehledem a ne s odřenými zády.

PETR FEIKL

patří mezi ostřílené soutěžící (sám i s kapelou) a nedá a nedá si poradit ohledně repertoáru. A tak jako sólista působí zbytečně akademicky až afektovaně. Skupina

KAMARÁD KRTEČEK

předvedla bezradnější formu židličkového folku a ještě se to celé trochu sypalo jak brambory.

Ale třeba jen neměli svůj den. Opravdovou bombou byl

JIŘÍ ŠÁMAL

s jakýmsi švýcarským létajícím talířem, na který vyluzoval nadpozemské zvuky (nepoznamenal jsem si název nástroje, snad někdo doplní, vy ostatní se přijďte podívat na pražské základní kolo – finále 17. dubna). Jeho civilní projev zvuk nástroje ideálně doplňoval.

AULEN ORFEUS

nabídl tramp-folk let osmdesátých, ale celé to mělo atmosféru střídavě ekologicky vtipnou, střídavě romantickou. Uzavírající

FILTR

trošku připomínal představení OPSO, zpěvák byl bezesporu pohybově nadaný, kdyby tak byl i

hlasově, mohlo to vyjít.

Druhý den začínal **JAKUB BALCAR**, bohužel se všemi nedostatky nadšeného interpreta – místy až řval, velmi dramatizoval a přehrával a ve výsledku mu nebylo rozumět. Ani

CHORÉ MOZKY

nepředvedly nic moc jiného – přinejmenším by to chtělo secvičit repertoár.

MANGABEJ

předvedl solidní folk-rock s plným zvukem, zaujal klávesami, výkonem i zpěvem.

HUMBUK

vystoupilo jako duo a i v této sestavě jim to sedlo – zjevně nemají žádné základní problémy, a tak se mohou soustředit na vtipné texty. Dostala mě skladba

Vlastní rajský

, tu musím zahrát v rádiu! Harmonikář a divadelník

MAREK VOJTĚCH

předvedl zřejmě výřez ze svého standardního repertoáru – trochu kuplety, trochu komunální satira a angažovanost. Chceme to takto ale ještě vůbec?

KALYPSO

slibovalo být trampské, ale bylo především naprosto neživé, mdlé až mrtvé. Třeba taky neměli svůj den. A v textech pořád něco řešili. Není už všechno ve folkových textech vyřešeno?

Bombou druhého večera byl

MAREK JELÍNEK

. Dorazil až z Kolína, předvedl výborný hlas i ve výškách, skvělé současné texty a dokonalou interpretaci. Evidentně bych tipoval, že bude MC v některém z pouličnějších žánrů (hip-hop?) a pro účely Porty svou tvorbu upravil do melodična. Takhle nějak folk osvěžil před lety Xindl X.

BEZ NOT

byli tentokrát jen tři a byli nejistí zejména ve dvou pomalejších skladbách.

FLENDER A SPOL.

nabídl standardní mix folku a trampské muziky, zvládnutý, ale ne moc nový.

VE DVOU

moc nepřesvědčili – jakoby hráli pro sebe, tak nějak obrácení niterně, navíc s neurčitými melodiemi. Zajímalo by mě, čím si mysleli, že zaujmou.

FRANTA K. BARTÁK

údajně už soutěžil posedmnácté. na Portě (no, možný to je) a tentokrát bych mu postup do základního kola snad i dal za snahu – určitě se zklidnil v kytarových skladbách, bohužel, jakmile přešel ke klavíru, ztratil zábrany a vyděsil ostatní členy poroty. Zjevem úplně mimo byla

ADÉLA POLÁŠKOVÁ

– údajně soutěžící na Portě spolu s Karlem Plíhalem a Wabi Daňkem (já si ji nepamatuji, někdo snad ano?). Za ta léta se přetavila v osobitou šansoniérku staromódního ražení. Nelze jí upřít snahu a odvahu, ale tento typ přednesu šansonu má již Porta cca 20 let za sebou. No, a nakonec jediná countryová kapela

GBD

, navíc s úvodní instrumentálkou – sice nic nového nepřinesli (lze to v tradiční country ještě vůbec?), chvílemi působili jako Rockec Ivo Pešáka, ale celkově to byl příjemný zvládnutý výkon bez rutiny.

Suma sumárum – 17. dubna budou znovu soutěžit: Šeginy, Excellence, Pavel Kohn, Jiří Šámal,

Aulen Orfeus, Mangabej, Kalypso, Marek Jelínek, Flender a spol., Humbuk a GBD. A ještě trochu statistiky: Plný počet hlasů od všech porotců získalo šest postupujících, další čtyři získali 3, pět 4 hlasy a jeden postupující získal stále ještě polovinu maxima. Opět se porota shodla na všech postupujících hned po prvním kole sčítání. Prostě, opět dobrou, resp. špatnou muziku poznali všichni stejně, bez ohledu na to, z které části hudebního spektra ten který porotce pocházel.

PS: Dodatek pro romantiky: Busík 174, který mě vezl domů, přijel na minutu přesně a připadlo mi, že si tak nějak povrzáváním svého kloubu a syčením při zavírání dveří notuje nějakou z písniček právě skončivšího večera. Jakoby průjezdem kolem Mlejna nasál něco z té skvělé atmosféry porozumění, která tam mezi těmi lidičkami vládla a přeneslo se to i na obyčejné kaštany uvnitř Karosy, kteří ještě stanici předtím nic netušili. Po stanici Kovářova následuje stanice Mládí a v tom mi to přišlo jako velká symbolika. Autobus uhánějící do neznámé tmy velkoměsta vezl kousek atmosféry Mlejna a lidé vystupující z něj ji roznášeli dál do svých domovů, eventuálně do návazných spojů. Ještě tramka pětadvacítká u Sparty se jakoby chvěla portovním (tentokrát ne sportovním) nadšením. Při představě, že tu atmošku Porty doveze až kamsi na Lehovec, a tam ji všemi svými šesti dveřmi vypustí ven, mi bylo tak nějak dobře u srdce, plic, ledvin i jater.